

[Ole Bjørn Kraft.]

Ord, der viser, at ogsaa denne Paastand er uvirkelig. Han siger i den Bog, som det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen ogsaa citerede saa hyppigt: „Folkenes Revolte mod Krigen“:

„Dersom visse demokratiske Folk vil nedlægge deres Forsvar, kan de lamslaa hele den Udvikling, som synes at være den eneste, der har nogen Chance for at slaa Krigen ned, eller i hvert Fald sætte alting paa Spil. Dette er Hovedargumentet mod Tanken om isolerede Afrustningsbestræbelser, og dette Argument er afgørende. Det eller de Folk, som for eget Vedkommende vil unddrage sig enhver „Eventyrpolitik“ og ikke tør overtage sin Part af Solidaritetens Risiko, har utvivlsomt gjort fejlagtig Bestik. De lever endnu paa det forældede Dogme om Neutralitet. Det er desværre ikke længere gangbar Mønt. I den store Omstøbning er det gaaet al Kødets Gang som saa mange andre Dogmer og yndede Doktriner. Saadanne Nationer“

— og det er altsaa dem, det socialdemokratiske Parti vil have vi skal tilhøre —

„forbereder kun det store fælles Skibbrud eller bidrager efter Evne til, at det ikke kan afværges.“

Jeg synes ikke, at man efter denne Udtalelse af denne Afrustningstilhænger har Lov til at tale om, at det er os, der holder de gamle Taler og er upaavirkede af Begivenhedernes Udvikling. Er det mon ikke langt snarere dem, der ved stædig Fastholden af en yndet Doktrin endogsaa modvirker den Sag, de ønsker at fremme?

Lad mig endelig til Slut med Hensyn til Spørgsmaalet om de nordiske Konferencer, vi har taget Ordet for, sige, at det er i Virkeligheden ubegribeligt, at denne Tanke møder nogen Modstand. Thi den er jo ikke andet end en naturlig Udvikling af alle de Bestræbelser, som har været gjort gældende i Verden siden den store Krig og under Folkeforbundets Auspicier. Der er intet unaturligt, men kun det mest rimelige i, at de fire nordiske Folk, som har store fælles Interesser, som har den samme Trang til Fred, det samme Ønske om Forstaaelse indbyrdes og uadtil, ved uforbindende Overvejelser og Samtaler søger at naa til Forstaaelse af de store, nye Problemer, som har rejst sig med Hensyn til Spørgsmaal som Neutralitet og med Hensyn til Spørgsmaalet om Afrustning, den enkelte Stats Afrustnings Indflydelse paa de andre Stater, og at det er store Problemer, kan jo ingen nægte. Hvad tror man ikke, det vilde betyde f. Eks.

for Sverige, hvis Finland ikke længere var en fri Stat, hvis Finland afrustedes og blev rendt over Ende af det bolschevikiske Rusland? Alene dette ene Eksempel er tilstrækkeligt til at vise, hvor nøje disse Rigers Skæbne er bundet sammen, og hvor uforvarligt det er, at de Mænd, som staa med Ansvaret og Ledelsen af disse Folkeslag og disse Riger, fremtidig nægter at overveje og undersøge de Muligheder, der foreligger for at bevare disse Riger i Fredens Samvirken udenfor Krigens Forviklinger, arbejdende for at kunne naa den højeste økonomiske og kulturelle Udvikling.

Vanggaard: Adskillige Talere, ogsaa den sidste, har, dels under Finanslovedebatten, dels nu under Forhandlingerne om dette Forslag, udtalt sig om Spørgsmaalet vedrørende Samarbejde mellem de skandinaviske Lande til Fredens Bevarelse. Under min Finanslovtale omtalte ogsaa jeg den Sag, og jeg beklagede den afvisende Holdning, som den højtærede Udenrigsminister indtog til Tanken om, at de nordiske Lande bragte hinanden militær Hjælp i Tilfælde af Angreb udefra. Jeg skal i Aften med nogle Bemærkninger komme tilbage til dette efter min og altsaa ogsaa mange andres Mening betydningsfulde Spørgsmaal.

Jeg forstaaer ikke, at den højtærede Udenrigsminister har stillet sig afvisende til Tanken om en Samvirken ogsaa af militær Art mellem de skandinaviske Lande i Tilfælde af et Angreb udefra, thi de skandinaviske Lande er jo allerede i Forbund med hinanden, de er alle Medlemmer af Folkeforbundet og har derigennem allerede nu en Pligt til at understøtte hinanden i Tilfælde af, at et af Landene skulde blive angrebet. Den højtærede Udenrigsminister har ogsaa udtalt, at vi har en fællesnordisk Neutralitetspolitik, men man kan nu ikke adskille Tanken om, at man har en fællesnordisk Neutralitetspolitik, fra Tanken om, hvad man i Fællesskab bør gøre overfor Angreb udefra mod en af de Stater, som staaer i denne fællesnordiske Neutralitetspolitik. Folkeforbundspagtens Artikel 10 lyder saaledes — med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske repetere den for dette høje Ting —:

„Forbundsmedlemmerne forpligter sig til at anerkende og beskytte mod Angreb udefra alle Forbundsmedlemmernes territoriale Integritet og nuværende politiske Uafhængighed. I Tilfælde af et saadant Angreb eller i Tilfælde af Trusel eller Fare for saadant Angreb skal Raadet